

Parochieblad H. Andreasparochie te Weurt

1984 (Jaargang 21)

Een oud verhaal....

vertelt over Wijzen uit het Oosten. Zij hadden een ster gezien en zo vonden zij "tot hun overgrote vreugde" een pasgeboren kind.

Mooi verhaal, zeggen sommigen, maar ze kunnen mij nog meer vertellen. De tijd is voorbij dat ze mij van alles konden wijsmaken. Zo wordt dat verhaal gehoord, net als veel andere Bijbelverhalen. Mensen willen zich niet laten bedriegen, terwijl een aantal het gevoel heeft dat ze al zo vaak bedrogen zijn. En dan word je voorzichtig.

Maar in dit verhaal, net als in die andere, staat iets anders. Eigenlijk staat er een antwoord dat je met heel je hart zoekt, iets dat je ook nu nog een "overgrote vreugde" kan geven.

Misschien kunnen we er zondag wat dichterbij komen.

Uw pastoor (7-14 januari 1984)

Deze week, dinsdagavond....

was ik blij zoveel mensen aan te treffen in de voorkamer van de pastorie. Allemaal mensen die bereid waren op pad te gaan voor onze Aktie Kerkbalans 1984. Want het is een hele klus, zo'n actie. Ook het aanbellen bij elke deur die op je lijst staat (en dan maar hopen dat er geen fout op de lijst staat!). Ik weet het uit ervaring: in mijn vorige parochie heb ik zelf elk jaar meegedaan.

Maar het is belangrijk werk. Natuurlijk om de nodige financiën. Maar ook omdat we zo ieder jaar even aankomen bij elke parochiaan die dan een eventuele boodschap persoonlijk kan meegeven.

Immers, wat vroeger in de eerste kerstnacht is gebeurd is zo belangrijk..., belangrijker dan wat ook ter wereld. Want dat is ons houvast bij alle vreugde en verdriet in dit leven. Dat is de kracht die ons kleine mensen in staat stelt te doen wat menselijk gesproken onmogelijk is: van onze parochie met vallen en opstaan een stukje nieuwe wereld te maken. Dat wil God doen door zijn mensen.

Uw pastoor (15-21 januari 1984)

Ze keek mij aan....

en zei: " Wat denkt u, als ik ergens gezien had, met eigen ogen, wat "Kerk" kan betekenen, dan was ik er toch wel bij gebleven? Maar laten jullie mij maar eens zien hoe kerkmensen zijn. En hoe goed het is om er bij te horen...".

Daar stond ik. Een uitdaging was dat. Maar wat kon ik aanwijzen? Ik was er van overtuigd dat zij gelijk had: zulke dingen mag je vragen. Ik was er ook van overtuigd dat "Kerk" zo kan zijn dat mensen erbij willen horen (ik wil het zelf ook immers). Want ik weet zeker dat God probeert te leven en te werken in mensen. En waar mensen Hem dat toestaan, daar wordt in

gewone mensen zichtbaar wat vriendschap is en goedheid en liefde. Daar wordt in zondige en zwakke mensen zichtbaar dat onze droom wel mogelijk is. Daar kan iets nieuws beginnen, gewoon in het leven van alle dag. En dan kun je zien wat "Kerk" voor mensen kan betekenen.

Trouwens, er is wel iets van te zien. Want ook bij ons gebeuren dat soort goede dingen, nu hier, dan daar. Ik heb het zelfs gezien. En dan sta ik soms verbaasd of voel iets van ontroering: zoveel tederheid en goedheid komt er soms in mensen boven, zoveel inzet, zoveel moeite voor het goede. De aanzetten zijn er. Durven wij ze al zien?

Uw pastoor (22-29 januari 1984)

Een jonge vrouw zei:

"Kinderen nemen en ze in de wereld zetten? Daar zijn we bang voor. En we aarzelen om het te doen.... Maar als je nu een parochie hebt die een gemeenschap wil worden, waar mensen elkaar steunen, waar ze je laten voelen dat ze blij met je zijn.... Ja, dan zou het er anders uitzien. In zo'n parochie zouden wij best kinderen kunnen zetten, aan haar durven wij ze wel toe te vertrouwen....

Maar dat is een droom hé? Dat kunnen wij toch niet maken. Mensen gaan toch weer roddelen en jaloers zijn. En ze laten je toch vallen als je niet denkt zoals zij denken. Of moet je zeggen: inderdaad, dat kunnen wij mensen niet "maken". Maar uit Gods kracht kunnen wij dat wel. Die kracht waarmee Hij werkt in kleine mensen.... Dan zouden wij het in geloof mogen wagen".

Ja, zo'n Kerk zonder aardse grootheid, zonder titels en zonder macht of bezit. Met niets anders dan Gods eigen kracht en Zijn beloften. Zo'n Kerk is in haar menselijke kleinheid een licht voor de volken, zoals op het feest van Maria Lichtmis wordt gezegd. Want God mag in haar werken.

Uw pastoor (29 jan. – 4 febr. 1984)

Wat is dat met die christenen....

Verbeelden die zich niet te veel? Wat denken ze wel van zichzelf? Zij hebben zulke blunders gemaakt in de geschiedenis. En nog! Zijn zij zo'n lichtend voorbeeld van menszijn? Neen, die moeten zich werkelijk niets verbeelden....

Toch staat er geschreven: "Gij zijt het licht van de wereld". Deze soms zo armzalige en kleine mensen.... een licht voor de wereld....?

In onze steeds herhaalde schuldbelijdenis aan het begin van onze bijeenkomsten zeggen wij iedere keer opnieuw tegen elkaar en tegen God, dat wij maar kleine mensen zijn: door mijn schuld.... En als we dat menen, als we weten wat we daar zeggen, zullen we in ieder geval wel oppassen ons iets te verbeelden. Anders zouden we dat niet telkens hoeven te herhalen. Maar in ons soms zo kleine en zondige mensen wil iemand werken groter dan wijzelf, sterker van egoïsme. Iemand die ons in staat stelt tot dingen waar toe wij uit onszelf niet in staat zijn. Tot dingen die menselijk gesproken onmogelijk zijn. En hoeveel er menselijk gesproken onmogelijk is hebben we ondertussen wel geleerd. Maar Hij die in ons wil leven kan ons hart laten doen waardoor het eigenlijk gemaakt is: van harte liefhebben. Mensen die zich daartoe bij elkaar laten roepen (=Kerk), worden ondanks zichzelf "licht", worden ondanks zichzelf "zout" dat pittig is en niet corrupt.

Uw pastoor (4-11 februari 1984)

Pudding....

hebben wij er van gemaakt, van ons geloof: zoete, zachte pudding... Terwijl dat geloof dynamiet is: dynamiet waarmee een "oud" mensenbestaan wordt omvergeworpen tot een nieuw bestaan. Maar ik heb het onschadelijk gemaakt tot een gedoe van vrome mensen: met een braaf, saai gezicht, spreek ik op vast ogenblikken mijn gebeden, maar mijn leven blijft even plat alsof er geen Rijk Gods bestaat.

Onschadelijk gemaakt heb ik het doordat ik zeg: ik doe toch mijn plichten en ik doe geen mens tekort (oei, wat zeg ik daar!). En met zo'n praat meen ik dan christen te zijn, samen met die anderen die ook zo denken. Pudding maak ik van mijn christendom, slappe, pitloze pudding....

Maar als ik zo'n evangelie lees schrik ik, een evangelie als dat van aanstaande zondag waarin zwart op wit de nieuwe mens getekend wordt. En dat is een goede ontdekking. Dan ben ik een beetje dichterbij de waarheid gekomen. Dan kan er iets gaan gebeuren in mensen: God kan dan zijn werk beginnen. Dat harde werk van een ommekeer die het beste in mensen gaat vrijmaken. Zo kan een parochie een oproep horen om op te staan en op weg te gaan. Uw pastoor (12-18 februari 1984)

Ik kan het niet geloven....

Ze kunnen de mooiste dingen zeggen in de kerk, de mooiste dingen schrijven over geloof en christendom. Woorden zijn zo goedkoop en gemakkelijk, vrijblijvend. Maar de alledaagse praktijk is zo dat je ofwel zegt: "Ja, geloven doe je in de kerk (maar het leven is daarbuiten)". Ofwel: "Ze zoeken het maar uit, mij maken ze niets meer wijs".

Is het waar: zijn wij christenen te zeer mensen van mooie woorden? Zijn wij zo ongeloofwaardig, te veel schone schijn? Die vraag wil ik eerlijk onder ogen zien: ik heb dat nodig wil ik niet zelfvoldaan inslapen, heel tevreden over mijn "christen-zijn". En God beware me daar voor de schone schijn.

Maar al zou dat alles waar zijn, al zou die kritiek terecht zijn, dan nog doet dat niets af aan wat mij door mijn ouders, op school en in de kerk is verteld en voorgeleefd. Dat is zo groot, zo sterk en zo gelukkig makend ook, dat alle klein menselijkheid daaraan niets kan afdoen. Integendeel: alle falen van kerkmensen (ook van mijzelf) maakt mij des te meer duidelijk hoezeer God werkt in mensen, ook in mijn eigen gebrokenheid. In een "oude" vermoeide, teleurgestelde mens wekt Hij een nieuwe mens tot leven. In een parochie anno 1984 wekt Hij in een gemeenschap een leven en een goedheid die mij alleen maar kunnen verheugen en vervullen van hoop.

Uw pastoor (19-25 februari 1984)

Waar is God....?

zei de man. "Bestaat er wel er wel een God? Ik merk er niets van. Die God heeft ons dan mooi in de steek gelaten. Onze kinderen grijpen naar drugs en alcohol omdat ze leegte en zinloosheid voelen. Werk is er niet meer. Waarom zou ik 's morgens nog opstaan? Neen, als God bestaat heeft Hij ons verlaten...."

Een klacht die al vaak is uitgesproken, al heel vaak, alle eeuwen door. Soms met bitterheid en boosheid. Het is ook de steeds weerkerende klacht van Israël en haar kinderen. Kinderen waartoe ook die man behoort en U en ik.

“Jahweh, waarom heb je ons verlaten....?” Er staat een antwoord geschreven op die klacht. Eigenlijk al een heel oud antwoord. Dat is dit: “Zou ik jullie vergeten? Kan dan soms een moeder haar kindje vergeten....? En ook al zou zij het vergeten? Ik, Ik vergeet jullie nooit...” Maar dat antwoord kan niet tot mij doordringen, zolang ik zo druk ben, sjouw, ren en hol; zolang ik zo pieker en mij zorgen maak; zo lang ik denk dat ik geen tijd heb (waarvoor wel?) en dan ook geen aandacht, geen hart, geen oog en geen oor meer heb voor die Aanwezigheid kan die niet tot mij doordringen. Geborgenheid en de zin van mijn leven zoekend waar die niet zijn ben ik verdoofd en verblind voor die Aanwezigheid. En dan ga ik klagen.... De kerk, de herders en de schapen zijn druk en bezorgd en onrustig... Tot ons de ogen opengaan. En dan kan het gebeuren dat je jezelf opgelucht voor het hoofd slaat en roept: Waar was ik toch mee bezig? Gelukkig....
Uw pastoor (25-1/3-3 1984)

Een kalfskop....

kregen we. Hij ligt nu nog in de hal van de pastorie. Straks zullen we hem ophangen in de kamer. Zo kunnen we de Carnavalsvereniging op passende wijze ontvangen aan de vooravond van dit dolle feest.
Overigens: wie zal dit woordje nog lezen nu ons dorp zoveel dagen op zijn kop zal staan? Toch is het een goede zaak dat een groot aantal mensen in de parochie even alles van zich afschudt om er voor elkaar, voor zieken en bejaarden een paar heerlijke, alternatieve dagen van te maken.
Vroeger had Carnaval te maken met de Vastentijd die er op volgde. Ik denk dat Carnaval nu meer te maken heeft met de tijd waarin wij leven: een tegenwicht tegen de spanning en de haast waarin ons leven verloopt, misschien ook tegen de eentonigheid en de leegte die velen bespeuren.
Een Kerk heeft het in zich om – ondanks alles en alles dat er nog niet-christelijk is in haar – alternatief leven te zijn in deze maatschappij. Zij heeft voor zover zij Kerk van de Verrezenen is, alles in zich dat dorren winterbomen tot fris leven brengt. Daaraan zullen wij samen moeten werken om samen te ervaren hoe de Kerk levend kan zijn. Zo zullen we ook moeten zien hoe wij de Vastenaktie zo levend kunnen maken, dat we de vreugde van het delen aan den lijve ervaren. Want: christen-zijn en delen horen wezenlijk bij elkaar.
Uw pastoor (3-11 maart 1984)

Achter ons....

liggen bonte dagen waarin veel goeds gebeurd is. Vreugde, oud en jong, klein en groot, ziek en gezond (ook de pastorie). Even is er een tinteling van verbroedering in onze wereld. Een stukje van wat Jezus noemde: het “Rijk Gods”. Dingen die ook rond Hem gebeurden: waar Hij was daar was het licht. Even kan er dan een gevoel opkomen van “het is toch mogelijk” –ondanks alle teleurstellingen. Dat is het wat “Kerk” in haar beste ogenblikken laat zien: Jezus is niet dood, maar leeft voort in groepen mensen die zich in Zijn naam aaneen sluiten. Zo kan ook onze parochie, nu aan het begin van deze vastentijd, op weg gaan. In deze dagen wordt mij gevraagd: Vind jij het evangelie een goede zaak? Misschien zelfs de enig belangrijke? Het fundament voor je leven? Sta dan eens stil, hol jezelf niet voorbij. Durf de dingen onder ogen te zien. Neem daarna een besluit en ga op weg. Ga op weg, samen met allen bij ons die ook zo op weg willen gaan.
Uw pastoor (10-17 maart 1984)

Bijna klaar....

is de kerk. Het dak was hier en daar aan vernieuwing toe. Ook de spits van de kerktoren (misschien hebt u de dakdekkers rond de toren zien zwabberen). De goten worden vernieuwd en de muren bijgewerkt. Dat alles is nodig om de zo zorgvuldig bewaarde schoonheid van onze kerk tegen vocht te behoeden. Pastoor Verschuren heeft er veel voor gedaan om die schoonheid naar voren te halen. Wij zullen er zuinig op moeten zijn, ook al kost dat nogal wat geld.

Ook het dak van de pastorie krijgt een beurt, omdat daar lekkage begon op te treden. Kerk en pastorie samen kosten ons zo veel geld: 72.000 gulden. Maar het bisdom heeft ons gezegd dat het noodzakelijk is en daarom het vereiste verlof gegeven.

Rond de pastorie is een groep vrijwilliger volop bezig om de tuin opnieuw in gebruik te nemen. Daar kunnen bloemen worden gekweekt voor de kerk. Bovendien zijn ze bezig met een waterleiding naar de kerk ten behoeve van de schoonmaak en de bloemversiergroep. Alvast hartelijk dank.

Uw pastoor (10-17 maart 1984)

Zij hebben gezien....

wij nog niet. Voor ons is het nog een armzalig tasten, als van blinden. Maar Matheus vertelt ons zondag dat zij gezien hebben. Juist aan ons die leven in deze tijd die eens genoemd is de tijd van de godsverduistering. Velen, zeer velen willen wel, maar zien niet. Voelen zich als blinden als het gaat om geloof....

Werd dit juist voor ons geschreven als bemoediging? Hier wordt feitelijk gezegd: Durf verder te gaan met je lege handen en je hongerige hart.... Een hart dat niet verzadigd werd door alles wat wij in overvloed hebben verworven. Wij zullen meer moeten loslaten, weigeren om genoeg te nemen met surrogaat.

Wij zullen nu de weg moeten gaan van een kinderlijk geloof naar een volwassen geloof. En dat vraagt altijd een loslaten van wat tot je kindertijd behoort. Onontkoombaar. Wie zo op weg durft te gaan, zal vinden wat ons ligt te wachten. En zo gaandeweg zullen wij "ziende" worden, werkelijk. En kunnen delen met onze kinderen en met anderen die naar ons kijken om een antwoord. "Zien" de ongelooflijke dingen die al onze verwachtingen overtreffen, de dingen waar ons hart naar hongert.

Uw pastoor (17-24 maart 1984)

Steeds opnieuw....

hoor ik hoe mensen genieten van onze kerk. Ik zelf geniet er ook van.

Hieronder staat weer een voorbeeldje uit onze eigen kerk: zo stelt onze schilder zich Maria Boodschap voor. Nog niet gezien? Ga dan eens kijken, vooral naar de kleuren op het Maria-altaar. Een geloof dat tot veel kunst en volkskunst heeft geïnspireerd. Alle eeuwen door. Is het dan zo rijk? Is dat geloof werkelijk zo'n rijke bron van inspiratie? Of zijn wij er langzamerhand op uitgekeken? Zijn we nu zó ver dat we kunnen zeggen: tweeduizend jaar

heeft het een functie vervuld in de maatschappij. Veel goed gedaan, ook veel fouten gemaakt. Maar nu zijn we zo opgegroeid in ik-bewustzijn en in wetenschap dat we dit wat

primitieve stadium achter ons hebben. Wij zijn geen “religieuze” mensen meer. Wij zijn eenvoudig bezig om mens te worden.... Dit gesprek van ons hoort Jezus als Hij aanstaande zondag even komt binnenlopen. “Laat mij ook daarin delen” zal hij dan vragen. Want ik ben uit een andere tijd. – Knap, zal ik dan verwonderd antwoorden, dat jij zo ruimdenkend bent. En dan zal Hij zeggen: “Als jij eens wist wie het is die jou daarom vraagt, dan zou jij Hém vragen....”

Uw pastoor (25-31 maart 1984)

Attentie, Attentie

Het is zo ver. Wat ik al vaak beloofd heb is nu gebeurd. U vindt in dit parochieblad dé envelop: de envelop van de Vastenactie. Wees er zuinig op alstublieft: U kunt er werkelijk mensen mee helpen. Concreet: de mijnwerkersvrouwen in Peru. Hoe u de envelop weer kwijt kunt, hoort u volgende week. Maar die envelop vullen betekent herhalen wat we zondag van Jezus horen: mensen uit hun “graf” halen opdat ze weer gaan leven. Dat kúnnen wij. Ondanks alle mislukkingen in onze kleine en grote mensengeschiedenis houd ik het vol: dat kúnnen wij. De kracht daartoe krijgen wij “uit den Hoge”.

Zaterdag zal weer een groep kinderen uit onze parochie gevormd worden: een volgende stap om eens bewust “ja” te zeggen tegen de opdracht van ons Doopsel. Want zij (en wij) werden niet gedoopt omdat een Doopsel zo “leuk” is, maar wij werden gedoopt tot iets. Tot een bepaalde opdracht. Om namelijk zelf uit je “graf” te komen, als nieuwe mens te kunnen leven en zo elkaar ook uit het “graf” te halen. Daarom is er zaterdagavond feest en daarom krijgt u nu deze envelop.

Uw pastoor (7-14 april 1984)

Gewoon doorgaan....

mens van deze tijd zijn: Kerk en christendom als achterhaald beschouwen en op eigen kracht verdergaan. Alsof heel die geschiedenis een grote vergissing is geweest.... Ik kan het niet. Onoprecht, oneerlijk zou ik mij dan voelen. Dit christendom, zoals Jezus het leefde en verkondigde is zo onweerstaanbaar, zozeer “alles of niets”.... Wat er deze week gebeurt met die Jezus is voor mensen van alle tijden, voor mensen van welk ras ook, zo ingrijpend gebleken dat het hun leven, hun hele leven bepaalt. Daarom voel ik de neiging om deze week op mijn tenen binnen te stappen. Zo open en zo onbevangen mogelijk, zo bescheiden ook dat mij niets ontgaat van deze dingen. En opdat ik recht doe aan wat ik als waarheid ontdek, steeds meer. Ik wens u allen een “Goede” Week.

Denkt u aan de envelop voor de Vastenactie? Wij komen bij iedereen langs om die op te halen.

Uw pastoor (14-21 april 1984)

Als kleine jongen....

zag ik niet veel in Pasen. In Kerstmis wel. Maar Pasen...? Dat wij nu alleluja moesten zingen omdat Jezus zo'n 2000 jaar geleden verrezen was, vond ik eigenlijk maar vreemd. Wel zongen ze erg mooi met Pasen en in de kerk was het heerlijk plechtig.

Toen kwam ik als veertienjarige op het seminarie. De sfeer daar bracht mij geleidelijk wat dichterbij deze dingen, ook bij een verrijzenis, een nieuw leven dat ons nu al overkomt. Veel later kwam het besef: wat de Kerk, wat de christenen Pasen noemen is zo ongelooflijk, zo omverwerpend, bijna schokkend.... En dat in een maatschappij die schijnbaar gewoon verder kan zonder geloof en zonder Kerk, zonder wat men religie noemt, een maatschappij zo louter binnenwerelds. In zo'n maatschappij wordt Pasen iets zo totaal nieuws, zo ongehoord, dat je ervan stilstaat, als beduusd.... Soms zou je je dan willen terugtrekken om er even te kunnen bekomen. Soms wil je roepen: laten we samen zingen en vieren en praten want dit is te veel.

Blijf er mee bezig, vrienden. Laat het u niet meer afpakken door wie ook, door wat ook. Staaf op, dat we er steeds weer samen over zingen en praten en bidden en nadenken. Dan wordt Pasen iets in onszelf, in onze ogen, in ons hart, rijpend tegen alle winters in, tot steeds meer de volle zomer aanbreekt. Zalig Pasen.

Al weer klaar: de waterleiding naar de kerk is aangelegd. Dezer dagen vindt de aansluiting plaats. Daarmee is ook het kerkhof weer netjes in orde. Bovendien is er extra verlichting aangebracht boven de schrijftafels in het portaal van de kerk. En tenslotte: de tuin van de pastorie is zo ver dat er vandaag of morgen geplant gaat worden. Op die manier hopen we in enkele jaren naar hartenlust bloemen te kunnen snijden voor de versiering in de kerk. Al dit werk danken we aan een grote groep vrijwilligers van de Bond van Ouderen en aan nog enkele andere vakmensen uit de parochie. Hartelijk dank daarvoor!

Uw pastoor (21 april – 5 mei 1984)

Het stond in de krant.

Ik hoorde dat het gemeentebestuur van Beuningen een voorstel heeft klaarliggen om de subsidie op schoolkatechese in te trekken. Dat zou al gebeuren per 1 augustus. Dat betekent: het salaris van de twee schoolkatecheten van Maas en Waal kan per 1 augustus niet meer betaald worden. En dat betekent weer dat onze scholen vanaf 1 augustus geen hulp meer krijgen bij de geloofsopvoeding en het geloofsonderricht van onze kinderen. En dat mag ons oprecht verontrusten. Want ik vrees dat niet alle scholen zo maar ineens zonder vakkundige hulp verder kunnen gaan. Gevaar is dat de geloofsopvoeding op school er bij in gaat schieten. En dan zouden de ouders er alleen voor komen te staan. Wij hebben meer tijd nodig om onze scholen er op voor te bereiden dat zij die geloofsopvoeding zonder hulp van buiten kunnen verzorgen. Ons geloofsgoed is een kostbare zaak. Bij alle, ook terechte, kritiek op het kerkinstituut, op pastoors en op de kerk zoals zij geschiedenis heeft gemaakt, blijft dit erfgoed van Jezus Christus en zijn volgelingen uiterst kostbaar. Ik schrijf bewust "uiterst": Jezus heeft er zelf met zijn leven voor betaald en velen van zijn volgelingen ook. En nog steeds gaan vele christenen bewust ongehuwd, alleen, door het leven omwille van die kostbare zaak. En velen van ons vinden in dat geloof hun grootste steun en inspiratie. Vandaar mijn verontrusting over deze mogelijke maatregel van onze gemeente.

Uw pastoor (6-12 mei 1984)

Eens vroeg ik een jongen

“Waarom zou jij eigenlijk geen priester worden?” Toen zei hij: “Omdat het een hondenbaan is”. Nou vind ik zelf helemaal niet dat ik een hondenleven heb. Integendeel: ik ben gelukkig met dit leven, met deze taak. En ik hoop het mijn leven lang te kunnen doen. En als ik het niet meer kan, hoop ik dat – eventueel met hulp van anderen – tijdig door te hebben. Maar feit is, dat er nu praktisch geen nieuwe gewijde priesters bij komen. De reden? Het kan ook aan ons, priesters van nu, liggen. Maar er zijn ook nog heel andere redenen die jonge mensen er van weerhouden om nu priester te worden. En, hoewel gewijde priesters nodig blijven, kan deze situatie toch een zegen voor de Westerse Kerk zijn.

Juist in dat gebrek aan gewijde priesters ligt een uitdaging voor allen die ter harte gaan wat Jezus ter harte ging. Want nu staan wij allen voor de vraag: Willen jullie dat er “Kerk” is? Willen jullie dat de boodschap van Jezus verder gaat? Nou, dan is er eigenlijk geen probleem. Want “Kerk” is er alleen als jullie willen dat er Kerk is. Een pastoor kan daar op zijn eentje niets voor doen. Als jullie willen doorgaan, in verbondenheid met paus en bisschoppen, dan gaat die Kerk door. Misschien nog met meer vuur dan vroeger. De jonge Kerk in veel ontwikkelingslanden laat dat zien. Zo kan er in onze kerken iets wakker worden van het eerste Pinkstervuur. En dat zou een zegen zijn voor ons en voor de wereld. Tot zondag: Roepingenzondag.

Uw pastoor (13-20 mei 1984)

Getoetst aan het leven....

“Ach, pastoor, die mooie woorden in de kerk! Die gladde taal.... Over onze hoofden heen gaat ze. En dus zeker over ons hart heen. Het doet ons niets. Als je daarna weer buiten komt is er niets veranderd. Je rookt een sigaret, drinkt je koffie en alles blijft zoals het was. Alsof het leven altijd zo lief en zacht is! Hard, keihard is het soms....”.

Zondag zijn er ook weer van die woorden. Deze keer de woorden: “Laat uw hart niet verontrust worden....”: woorden van Jezus. Of zijn die woorden niet zo glad? Komen die ergens anders vandaan? Inderdaad: Hij heeft recht van spreken, Hij mag ze zeggen. Want op dat moment staat hij voor de keus: trouw blijven, doorgaan op je weg waarvan het eind een zwart gat is...? Of er onderuit kruipen en je huid heel-houden? Iemand die dat gevecht aangaat en niet uitwijkt, mag met recht tegen anderen zeggen: Laat je hart niet verontrust worden. En zij die ons deze woorden doorgaven, wéten dat ze inderdaad gesproken mochten worden. Zij hebben het ongelooflijke meegemaakt: Pasen. Wie het waagt werkelijk te geloven, mag die woorden ook tot zichzelf zeggen. En ook tot anderen. En inderdaad: dit gebeurt nog steeds onder ons, vaak ook pas nadat je het gevecht bent aangegaan.

Uw Pastoor (19-26 mei 1984)

De een zei....

“Die goedige oude man met een baard! Houd er over op! Kinderachtige kletspraat. Daar ben ik overheen”. De ander zei: “Maar dan die God waarvoor wij bang werden gemaakt: Pas op, want Hij ziet alles, Hij zal je wel een keer pakken...Onvolwassen en mensonwaardig gepraat is dat. Daar ben ik gelukkig van af”. En een derde zei: “Neen, dan die verre God, die behoort tot de wereld van de kapitalisten.... God is gewoon in de mensen”. En dan is er nog een vierde voor wie God een soort privébezit, eigendom van zijn kerk is geworden: alleen wij hebben de ware God, alle

anderen zijn ketters!” En dan is er ook nog wel een vijfde die.... En er zal ook nog wel een zesde zijn. En ook nog wel iemand die meent dat God is uitgevonden door mensen die daar nog behoefte aan hebben. En waar is de mens die zijn mond houdt omdat hij geen woorden heeft voor Diegene die alles te boven gaat? Waar is de mens die niets anders weet dan zijn knie te buigen voor de Onuitsprekelijke – en alleen voor Hem, voor niemand en niets anders – sprakeloos, ontzet, als verbijsterd tegenover Diegene die, zoals in de Bijbel staat, niemand kan zien zonder te sterven.... De arrogantie van mensen en de ondoorgrondelijke aanwezigheid van Diegene die is als een licht dat verblindt, als een vuur dat verzengt.... Op weg naar Pinksteren zijn wij, mensen op deze eindeloos lieve en tegelijk zo barre wereld van 1984. Op weg naar een feest dat onze waarde als mens dieper kan laten beseffen.
Uw pastoor (26 mei – 9 juni 1984)

Aan allen die op vakantie gaan: VAN HARTE een fijne vakantie. Een vakantie zo goed, dat je fris terugkomt en weer zin hebt om aan de slag te gaan. Een goede reis ook, zodat u allen gezond en wel weer thuis komt. Als u ons een kaart stuurt, hangen wij die in het kerkportaal, zodat iedereen een paar groeten meekrijgt. Tijdens de vakantie zal het Parochieblad minder vaak verschijnen. Volgende week komt er een nummer voor 3 weken.

Je kunt niet in onze kerk komen....

of je moet er langs lopen. Langs de beelden van Petrus en Paulus. Voorin staan ze, rechts en links, hoog tegen een pilaar. Ze kijken letterlijk neer op ieder die binnen komt. IEMAND zei: “Ja, ze staan daar wel hoog, maar daar hebben we hen neergezet. Zijzelf hebben daar niet om gevraagd en ook niet uit de hoogte gedaan. Daaraan hadden zij geen behoefte meer.”

Ik denk inderdaad, dat mensen die zoveel hebben doorgemaakt, zo’n strijd hebben gevoerd met zichzelf en zo’n hoge prijs hebben betaald voor wat hen heilig was geworden, geen behoefte meer hebben aan een voetstuk.

Wie, na veel strijd misschien, het eigenlijke heeft gevonden maakt zich niet meer zo druk om bijkomstigheden. Zij kunnen bindende figuren zijn, mensen vol Geest. Zo staan zij tussen ons, Petrus en Paulus. En zo zijn zij mij dierbaar. Zondag zullen we hen gedenken, eigenlijk omwille van onszelf.

Uw pastoor (30 juni – 7 juli)

In *De Gelderlander* van maandag 2 juli stond iets dat mij trof. Ik hoop dat u het gelezen hebt: een ingezonden brief met als titel ‘Mandement 2’. Ik ben van mening dat de schrijver daar de vingers precies op de zere plek legt. Hij meent dat het geloof bij velen weinig diep geworteld was, omdat het zo gemakkelijk weggeblazen kan worden. Ik denk dat dat waar is. Hoe moet je anders de leegloop uit onze kerken verklaren. Als je het geloof werkelijk gevonden hebt, schreef Fortmann, kan je het niet meer loslaten. Als je het werkelijk ontdekt, blijkt het een kostbaar bezit. Daar vecht je voor, dat laat je niet afpakken. Ik zelf sta nog maar op de drempel. Ik vermoed iets. Ook ik zelf ben nog maar onderweg. Maar ik moet zeggen: de kerk waarvan velen nu een afkeer zeggen te hebben, is niet mijn Kerk. En de God die velen kwijt zijn, is niet mijn God. En het geloof waarvoor mensen zeggen zich te schamen is niet mijn geloof. Zoals

heiligen mij weer zullen zeggen: pastoor, de god die jij meent gevonden te hebben, is toch nog niet onze God. Die is nog wel heel anders. Daarom zeg ik, dat ik zelf ook nog maar op de drempel sta. Mijn zorg is dat mensen iets weggooien waarvan ze de waarde nog niet kennen. Zondag gaan we er op in.

Uw pastoor (7 juli – 28 juli)

Weet je het al?

Ik belde aan. De deur ging open: "Oh, u bent van de kerk? Dan hoeft u bij ons niet te zijn: wij zijn goed kerks. Wij weten het wel. Gaat u maar naar.... : want die komen nooit in de kerk. Dag". Deur dicht. Toen belde ik daar aan. De deur ging open: "Oh, u bent van de kerk? Dan hoeft u bij ons niet te zijn: wij weten het wel. Wij zijn er op uitgekeken. Voor ons is er niets nieuws meer bij. Dank u voor uw moeite". Deur dicht.

Daar stond ik dan. Hoe heb ik het nou? Ik dacht dat ons geloof zo explosief was, dat het eerder schokkend is dan slaapverwekkend. Staat dat dan niet geschreven: een schat zo kostbaar dat iemand er alles voor opgaf, uit pure vreugde. Dan moest het toch iets zijn waarop je niet uitgekeken kunt raken.... En als je denkt dat je er op uitgekeken bent, dan heb je het over iets anders. Niet over dit geloof, maar alleen over de knoken ervan, over een dood skelet. Het eigenlijke moet ik dan nog ontdekken.

Uw pastoor (28 juli – 11 augustus 1984)

Er zijn weer voorspellingen....

dat het einde van de wereld nabij is. Er zouden weer verschijningen zijn, zieners zouden visioenen hebben waarin gezegd wordt: Bekeert U, want Gods straffende hand(!) is niet langer tegen te houden. (Uitdrukking die mij onchristelijk lijkt.)

Maar zo herhaalt zich weer in onze tijd wat al zo vaak is gebeurd in de geschiedenis: in tijden van crisis, van oorlog of honger grijpen mensen terug naar oude verhalen over een nabij einde. Maar geen mens weet daar iets van. En ook Jezus zelf wijst dat soort bespiegelingen af, omdat God alleen weet van dat tijdstip. "Blijf er van af, laat dat in geloof aan Hem over. Maar bekeer je zonder uitstel omwille van jezelf, omwille van je medemensen en omwille van de wereld die God lief is". Wel staat er veel geschreven over tijden van crisis. Zo lezen wij er ook aanstaande zondag iets over. Dan wordt er openlijk over gesproken, er wordt niets glad gestreken, niets goeds gepraat. Er wordt ook niet gezegd dat het allemaal zo erg niet is met het lijden van mensen. Lijden van mensen wordt serieus genomen. Maar mensen die dreigen te zinken, een wereld die geteisterd wordt, een kerk die dreigt ten onder te gaan: zij allen krijgen te horen: "Vreest niet, Ik ben er". Dit is het geheim van mensen die geleerd hebben ondanks alles overeind te blijven.

Uw pastoor (11-18 augustus 1984)

Neem eens de plattegrond....

van de gemeente Beuningen. Teken daarop wat er stroomt langs het dorp Weurt, wat er langs vaart, wat er aan verkeer doorrijdt, wat er aan industrie gebouwd is direct tegen de bebouwde kom aan, wat er gezuiverd en geloosd word naast het dorp, wat er de lucht wordt ingeblazen boven het dorp. En ook wat men nog van plan is te plaatsen aan vuilverwerking direct naast dat dorp van 3000 mensen. Als je dit allemaal overziet (nog

afgezien van het 'normale' lawaai van straaljagers, dan vraag ik mij in ernst af: hoe is het mogelijk dat één dorp zo belast wordt.... Ons vuil moet ergens blijven. Wij moeten daarvan ook een deel voor onze rekening nemen, maar waarom dit alles rond dit ene dorp gestapeld moet worden kan geen mens ons vertellen.

Ik schrijf dit nú, omdat de gemeenteraden weer met de zaak bezig zijn en binnenkort tot een besluit moeten komen. Ik zou mijzelf schuldig voelen als ik zou zwijgen. Ik schrijf dit terwijl wij inde Kerk het feest van Maria's Tenhemelopneming gaan vieren. Maar de hemel mag geen vlucht worden voor onze taak op aarde. En we mogen geen hemelfeest vieren als we de aarde zouden verwaarlozen. God heeft deze wereld bloedernstig genomen. Wij mogen niet toezien als er mee gesjoemeld wordt. Ook niet als ik dit aardse zie in het licht van de onvoorstelbare toekomst die God ons mensen, ook ons mensen van Weurt, bereid heeft. Zalig feest.

Uw pastoor (18 augustus 1984)

Een regeringspartij....

heeft voorgesteld te gaan bezuinigen op ontwikkelingshulp.... Het is niet te geloven, maar het stond in de krant. Ik vraag me af: wie heeft eigenlijk het recht zo'n voorstel te doen? Ik zou het in ieder geval niet mogen doen. Want ik heb een goed huis (zelfs te groot voor mij), meer dan genoeg te eten, ben volledig op vakantie geweest, kan over een auto beschikken en heb ook nog een nieuwe fiets. Daarom zou ik zo'n voorstel niet mogen doen. En als het gedaan zou moeten worden, wie zou het dan wel mogen doen? Ik denk alleen diegene die zelf even arm is als de armen.

Zo'n regeringsvoorstel is op geen enkele manier te verenigen met het evangelie. Want daar staat: Ik had honger, en wat heb jij gedaan? Ik had dorst, en wat heb jij gedaan? Ik was naakt, en wat heb jij gedaan?. Neen, ik voel me eerder schuldig tegenover de armen. En ook daarin ben ik nog lang geen christen.

Aanstaande zondag is het MIVA-zondag. Aan onze kerkdeur zal dan na de viering weer een misdienaar staan met het bekende mandje namens de armen. Dat geld is deze keer bestemd voor een fiets, een auto of een boot voor een missionaris in de arme landen. Een missionaris is niet iemand die de macht van de Roomse Kerk wil uitbreiden (wee zijn gebeente als hij zich eventueel daarvoor zou lenen). maar iemand die probeert te doen wat Jezus gedaan heeft. En dat is verlossend en bevrijdend.

Uw pastoor (25 augustus 1984)

Bij het torenspitsje van Alverna....

stonden wij, een Franse priester en ik. Klooster en kerk zijn daar afgebroken, alleen de torenspits is als monument bewaard. Ik zei hem dat velen er met wat pijn naar keken: hún kerk is afgebroken, alleen dit is er nog over. En dat doet mensen pijn.

Toen keek de priester mij aan en vroeg: Pijn? Pijn? Hebben ze er ook pijn aan dat mensen van honger sterven? Als ze daarvan wakker zouden liggen....

In Nijmegen zouden 9 kerken afgebroken en verkocht moeten worden. Dat stond vorige week in de krant. Zo'n bericht kan ook pijn doen. Velen schrikken ervan: waar moet het naartoe met de Kerk? En ze voelen de bekoring het hoofd te laten hangen. Maar die schrik

kan ook werken als een kracht die ons wakker schudt. Die schrik kan ons misschien weer, in geloof, de uitdaging laten voelen die er ligt. We worden daardoor opgeroepen de dingen in ons leven opnieuw op een rij te gaan zetten. Niet verlamd door schrik, maar uitgedaagd door de situatie waarin wij leven. Gods stem horend om op te breken en nieuwe wegen te gaan die Hij ons wijst. Wegen die nog op geen enkele kaart staan, maar die we in geloof samen kunnen vinden en gaan.

Uw pastoor (2 september 1984)

Een heerlijk feest....

Dat was het zondag in Weurt. Velen hebben er intens van genoten. Wij hebben alleen het resultaat gezien, maar achter de schermen moet er heel wat werk verzet zijn. Het resultaat was hartverwarmend. En terwijl de braderie bezig was, speelde de Tennisclub op de Biezen haar jaartoernooi. Ook daar was te zien dat een groep vrijwilligers samen heel wat van de grond kan krijgen. Ook aanstaande zondag krijgen we iets voorgelegd over gemeenschap. Namelijk, hoe je een gemeenschap gezond kunt houden: de kleine groep en ook een heel dorp en zelfs heel de maatschappij. Daartoe krijgen we een pittig stukje Bijbel voorgelegd. Een ander beeld als dat van de christen die altijd lief, aardig, braaf en volgzzaam is, omgeven door zoete heiligenbeeldjes. Overigens: als Jezus zo'n 'christen' was geweest, zou hij nooit op het kruis gekomen zijn; dan was ook Hij gewoon in bed gestorven. Opbouwen van een gemeenschap roept ook verzet op omdat dan bederf en afbraak aan het licht komen. Opbouwen, omdat je de weg wilt gaan die bij de schepping is voorgegeven. En onze menselijke wegen gaan daar soms recht tegen in. Tot zondag.

Uw pastoor (8 september 1984)

Verbaasd....

sta ik er steeds weer over dat voortdurend verteld wordt: de mensen liepen dag en nacht achter Jezus aan. Er staat geschreven dat de mensen Hem geen ogenblik met rust lieten. Dan denk ik: wat is er met die man aan de hand? Wat voor man is dat toch geweest dat ze zo op Hem afkomen? Eén ding weet ik wel: dat in Hem God zijn gezicht heeft laten zien, zijn eigen goedheid. De onzichtbare, schijnbaar zo afwezige God heeft zich laten kennen in die Jezus.

En dan denk ik verder: nu wil Jezus voortleven in mensen die in Hem geloven. Ook in die mensen wil God zijn gezicht, zijn goedheid laten zien. Waar iets goeds gebeurt, daar is iets van God te zien. En waar dat soort mensen samenkomen, samen een groep vormen, daar is Kerk. (Ook: daar is pas 'Kerk'). Zo is een parochie dus bedoeld: zo'n groep, zo'n gemeenschap dat Gods gezicht, Gods eigen goedheid zichtbaar wordt op deze aarde. Op zo'n Kerk zouden mensen afkomen zoals ze indertijd op Jezus afkwamen. Zo'n parochie van gewone mensen in wie God zijn gezicht, zijn goedheid kan laten zien. Dat zo'n Kerk zou leeg lopen kan ik mij dan ook niet voorstellen. Zo eenvoudig is ons geloof eigenlijk.

Uw pastoor (15 september 1984)

Buikpijn....

Al maanden tevoren had die pastor buikpijn als hij er aan dacht, dat hij op Vredesavond weer moest preken. Hij vond het onderwerp moeilijk. En de mensen zouden wel met tegenzin komen. Want ze waren moe van al die problemen en ze gingen zich ervoor afsluiten. Daarom had hij buikpijn....

Dat we moe worden van problemen is nog geen reden om er niet meer over te praten. Soms moet je die moeheid doorstaan omdat er een oplossing moet komen. En aan de spontane opwelling om je ervoor af te sluiten zul je dan niet durven toegeven. Die problemen zijn er. En misschien is het in dit geval pas goed als, bij wijze van spreken, alle mensen er bewust van wakker liggen. Wel zal ik op een verstandige manier met problemen moeten omgaan, anders zijn de problemen met mij bezig.

Het wordt tijd dat wij christenen onze loomheid en twijfel afschudden. Onze krachten kunnen weer vrijkomen. We zullen moeten kiezen: ik neem mijn opdracht consequent op mij of ik stop er mee. Als christen heb ik Jezus na te volgen. Dat betekent: doen zoals Jezus gedaan heeft, elke dag opnieuw. Een levensstijl die consequent voortkomt uit de Navolging; zo met elkaar omgaan als Hij deed, elke dag opnieuw. In zo'n parochie wordt duidelijk wat Hij bedoelt met: "Mijn vrede geef ik u, niet zoals de wereld die geeft..."

Uw pastoor (22 september 1984)

Een brief...

viel er deze dagen in mijn brievenbus. Afkomstig van iemand uit een grote stad in ons land. Iemand die jarenlang heeft meegedaan in het kerkenwerk, een scheiding heeft meegemaakt en sinds enige tijd niet meer in de kerk komt.

Ofschoon zij zich gelukkig prijst dat ze mag steunen op haar geloof in God door

Wie zij zich gedragen weet.

Anderen zeggen nogal gauw: allemaal gemakzucht dat ze wegblijven, ze hebben het veel te goed. Maar zo simpel ligt dat niet. Want vaak kan ik juist iets leren van hen die wegblijven. Immers: waarom blijven ze weg? Wat missen ze? dat kan mij tot nadenken stemmen.

Zo ook deze brief waaruit ik dit weekeinde iets wil voorlezen. Want toevalligerwijs sluit die brief aan bij het thema van dit weekeinde. Dat thema is: Zeggen en doen. Zo staat het op de voorkant van ons boekje omdat het zo staat in de Bijbelteksten van deze zondag. Daarin spreekt Jezus mij aan op mijn geloofwaardigheid als christen. 'Wat jij zégt, wat jij hardop voorleest, wat je met mooie woorden uitspreekt, komt dat ook overeen met je leven', zo vraagt Hij. Of zijn zeggen en doen twee verschillende dingen? Het kan ons de ogen openen, verder brengen, echter maken....

Uw pastoor (29 september 1984)

Je moet kiezen....

Levend tussen atoomraketten. Levend in een tijd waarin jonge mensen mij zeiden: "In een tijd dat je soms denkt 'wij hebben niets te vertellen, 'ze' doen toch, wat ze zelf willen... Waarom zou je niet zeggen 'ze bekijken het maar', ik haal een krat pils, zet de t.v. aan en ze zoeken het maar uit... waarom niet?"

Omdat tegenover al die mensenwoorden een ander woord staat. Omdat er tegenover die misschien begrijpelijke somberheid iets anders staat: mensenwoord en mensendenken tegenover Gods woord. Zoals het Bijbelwoord van aanstaande zondag. Op zo'n moment

moet je eigenlijk kiezen. Niet alleen maar je schouders ophalen en doorsukkelen of stomweg doordrinken.... Dan zou je de durf moeten hebben om te kiezen: mij aan het woord van God toevertrouwen of aan onze mensenwoorden. Gods woord serieus nemen. En dus daarop bouwen en alleen daarop.... of dat woord aan de kant schuiven en je eigen denken volgen. De moed hebben om anders te denken, de merkwaardige moed misschien om alleen daarop te bouwen, consequent, of....

Uw pastoor (13 oktober 1984)

“Een oude Kerk....

gevangen in tradities, erfelijk belast, zonder vaart, alleen nog terend op ‘vroeger’, geen dynamiek, geen zeggingskracht, geen fierheid, met moeite overeind gehouden door een groepje brave priesters. Straks is ze niet meer dan een randverschijnsel in onze maatschappij.”

Dat las ik dezer dagen in een tijdschrift. Het slaat me niet met lamheid. Integendeel, het prikkelt me. Niets hoeft mij te weerhouden in het evangelie van Jezus Christus een bron te vinden waaruit ik kan leven. Niets ook hoeft mij te weerhouden mensen tegen te komen die dezelfde weg willen gaan. Mensen die ik ontmoet in de kerk en ook daarbuiten. Mensen met wie je samen “Kerk” bent, om dingen te zien te gebeuren die je maatschappelijk voor onmogelijk houdt.

Dit zie je ook overal in de jonge kerken van ontwikkelingslanden. Daar wonen arme christenen, maar als die aan het woord komen, gaan hier oude en vermoeide ogen open.

Dan zie je iets van de frisheid die je zelf vermoedde in de figuur van Jezus Christus.

Wereldmissiedag is dan geen dag voor bedelaars, maar de armen blijken een bron van inspiratie voor het rijke en chaotische Westen.

Uw pastoor (20 oktober 1984)

Die jongere zei....

‘Wij zien niets in die kerk van jullie. Jullie hebben geen eigen boodschap, jullie zijn te burgerlijk en alleen maatschappelijk bezig. Daarvoor hebben wij jullie niet nodig. De kerk is eenvoudig overbodig geworden’. ‘Nee’, zei een oudere: ‘het gaat juist weer de goede kant op met de kerk. Nu het weer wat moeilijker gaat, willen de mensen weer gaan bidden en komt het oude weer terug’. ‘Ach man’, wist een ander: ‘ze moeten veel strenger zijn. Alles mag tegenwoordig, het is veel te slap. De kerk moet weer duidelijke wetten geven, zoals sommige bisschoppen durven. Dan krijgen de mensen weer respect voor de kerk’. ‘Jullie doen veel te moeilijk’, dacht een dame hardop: ‘waarom gaat het? Dat we goed zijn voor elkaar. Dat alleen is belangrijk. En daarvoor hebben we geen kerk nodig; al dat bijgeloof en die onmondigheid van vroeger zijn eindelijk voorbij. We moeten onszelf eens voor vol aanzien.’

Toen antwoordde een ander: ‘Ik ken de Bijbel niet. Helaas! En van theologie weet ik ook niets. Maar ik weet wel dat christenen zich noemen naar Christus: daar komt hun naam vandaan. Dan zullen zij moeten leven als Jezus: uit dezelfde bron waaruit Hij leefde en op dezelfde manier als Hij. Dan moeten zij navolging aandurven. Dan moeten zij leven zoals in de Bergrede staat. Zo simpel is dat. Dan krijg je een kerk die duidelijk is en trouw aan haar Heer’. En dat is soms, even, zichtbaar.

Uw pastoor (27 oktober 1984)

Veertien mensen....

zijn ons ontvallen sinds 1 november vorig jaar. Hun heengaan heeft een leegte nagelaten verschillend van omvang bij ieder van hen. Ook het verdriet dat hun heengaan met zich bracht is verschillend van intensiteit, een verdriet dat soms tot verbijstering werd. Rond ieder van hen is een lijden ontstaan dat er gelovig gezien nooit had mogen zijn. Een lijden soms van zo'n diepte en omvang, zo ontzagwekkend soms dat je jezelf daartegenover eindeloos klein voelt, teruggeworpen op het laatste dat je bent en hebt. Alles wat ons leven gewoonlijk beheert en drijft verbleekt en blijkt volkomen betrekkelijk. Wie het horen kan, wordt dan toegesproken met een gezag dat geen enkele 'gezagsdrager' ooit bezit. Dan wordt er nog iets anders zichtbaar. Iets dat deze dagen ook beheerst: dat dit bestaan niet alles is. Dat er iets geheel nieuw is, niet door mensen uitgedacht. Even onuitsprekelijk en even ontzagwekkend als het diepste lijden: het oneindig troostvolle dat de kerk uitdrukt in het woord Allerheiligen. Dat nieuwe waar "God zelf de laatste mensentranen droogt". Het nieuwe waarover soms in onwetendheid zo oppervlakkig en goedkoop gesproken wordt, maar dat mensen mogen kennen uit Gods woord. Volgens datzelfde woord is het alleen weggelegd voor hen die gerechtigheid hebben gedaan.

Uw pastoor (3 november 1984)

Enkele weken....

voor het einde van de oorlog werd een Duitse dominee door de nazi's opgehangen. Hij was toen 39 jaar. Ik kan niet zeggen hoe triest ik me voel, als ik lees wat ze met deze man hebben gedaan. Een man die het allemaal heeft zien aankomen, maar niet geweken is. De trouw aan zichzelf, aan wat hem heilig was geworden, stond hem niet toe uit te wijken naar een veilige halfslachtigheid. Als r.-k. priester leer ik nog dagelijks van deze man. Dan voel ik wat wij als christenen voor elkaar zouden kunnen betekenen. Hoe wij voor elkaar een bron van inspiratie en bemoediging kunnen zijn. Onze verdeeldheid berust niet op 'heilige' motieven, maar op al te menselijke gronden. En als de zaak van Jezus mij werkelijk ter harte gaat, mag ik mij niet bij de verdeeldheid neerleggen. Omwille van de wereld zullen wij ons als christenen – juist in deze tijd – die zaak van Jezus als één man ter harte moeten nemen. Het betekent de waarde van de ander erkennen en respecteren, van de ander willen leren en elkaar bemoedigen. In hun kleinheid en gebrokenheid hebben christenen samen laten zien dat het evangelie van Jezus zout der aarde is.

Uw pastoor (10 november 1984)

Op zijn tenen....

kwam hij dichterbij, alsof hij iets zou kunnen stukmaken. Als hij binnenkwam voelde hij altijd schroom, de behoefte om zijn voeten te veegen (terwijl hij rondliep in een ziekenhuis). Vóór die kamer voelde hij altijd schroom. Buiten ging alles gewoon door: auto's, fietsers, knallende brommers, mensen haasten zich over straat, stonden te dringen bij een stoplicht. Dat leek nu allemaal zo onwerkelijk, al die drukte en haast. Hier stond hij voor de deur van iemand die al een deel aan 'de andere kant' stond, die al vrij was geworden tegenover onze wereld. Hij zou iedereen willen toeroepen: 'Kom even hier, even op bezoek bij deze zieke.... Al onze drukte, ons geruzie, ons weglopen voor het lijden in je leven, onze

lange tenen, ons vastzitten aan verdienen en auto en nieuwe meubels.... Hier is iemand die je kan laten zien wat je tot vrede strekt, wat het je doet als je niet wijkt voor lijden, wat er gebeurt als je vaste grond onder je voeten krijgt: "Ik, Jahweh, ben de rots, de grond die je draagt..." Een besef dat gaandeweg groeit, dat je dierbaarder wordt naarmate je bereid bent het duurder te betalen.

Uw pastoor (17 november 1984)

Je merkt er niets van....

zei het meisje. 'Al die mooie woorden in de kerk. Alleen maar woorden, je zít er niets van in werkelijkheid. Daar zeggen ze ook dat Christus koning is, nog wel van het heelal. Nou, van het heelal, voor mijn part: dat kan toch geen mens controleren. Als je mensen daarmee blij kunt maken! Maar koning van de wereld kan hij niet zijn: dat moeten ze mij maar eens aanwijzen waar dat te zien is. Zeker in de christelijke partijen of in de katholieke landen! Dan moet je daar maar eens gaan kijken. Ik zou het graag willen geloven, maar zo kan ik het niet....'

De familie vond dat ze maar moeilijk deed en geen geloof had. Of ze geen geloof heeft weet ik niet. Moeilijk doet ze wel. Maar dat is wel heel gezond voor ons, mensen van de kerk. Zij dwingt ons tot nadenken, zij zet ons met beide voeten op de koude grond. Ik ben zelf overtuigd van dit menselijk onmogelijke: dat God een gekruisigde tot Christus, tot 'koning' heeft gemaakt. En ook dat dit zal blijken op het einde van onze zo vaak armzalige mensengeschiedenis. En soms zie ik het ook om mij heen: als aan iemand te merken is dat niet het geld voor hem het voornaamste is, maar Jezus' evangelie. Dan staat er een koninklijk vrij mens voor me. Samen met anderen een stukje 'kerk'.

Uw pastoor (24 november 1984)

Jaren geleden....

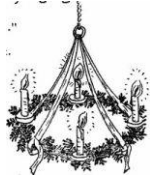
trokken we 's morgens om 6 uur in processie de kloosterkerk binnen, zingend de oude Gregoriaanse gezangen van de Advent. Die kerk was onverwarmd, steenkoud. En we hadden toen een paar koude winters. Toch beleefden wij daar in die hoge, ijzige kloosterkerk iets dat nog steeds naklinkt in mij. Vóór in het halfdonkere abscons brandden 6 kaarsen en ook de Adventskrans. En daar zongen we in het Latijn over de komst en over 'die dag'. Het was geen paarse sfeer van boete, maar een sfeer van voorzichtig, aarzelend licht, tegelijk sterk en onverzettelijk, poging om een verwachting tot uitdrukking te brengen. Een verwachting, zo geheel anders gericht, zo ongewoon in vergelijking met wat ik dagelijks tegenkom, in mijzelf en om mij heen. En zelfs deze verwachting kan ik laten verbleken door er niet meer bij stil te staan, door haar te laten ondergaan in dodende vanzelfsprekendheid, net als de liefde. Wie het zich niet laat ontgaan, wie er trouw aan werkt – ook net als bij de liefde – wordt rijk beloond. Want dit zijn de dingen waar ons hart om vraagt, maar die je te gemakkelijk laat vervangen door dingen waar voor je hart geen antwoord vindt.... Gaan wij samen de Advent binnen?

pastoor W.v.M. (8 december 1984)

Bij het loket....

maakten ze een praatje. Ook over de la met geld die achter het loket stond. 'Oh', zei de loketmevrouw, 'al dat geld? U zult het niet geloven, maar het doet mij niets. Ik heb toch alles wat ik nodig heb. Wat moet ik dan met dat geld doen? Ik heb genoeg te eten, een huis, een goed bed. Wat moet ik meer willen...?' 'Ja', zei de mijnheer die zijn geld inde, 'eigenlijk hebt u gelijk. Misschien maken wij ons wel veel te druk om dat geld'. En hij stopte zijn geld in de portemonnee en vertrok.

Ja, het is zo: wat moet ik met al dat geld, ik heb toch alles wat ik nodig heb? Wat moet ik meer wensen? Mijzelf opjagen, mijzelf ontevreden maken? Eigenlijk schaam ik mij: bij alle armoede in de wereld ben ik een rijke. En toch noem ik mij christen....

In deze weken voor Kerstmis wordt mij gezegd dat ik heel wat anders mag verwachten: echt geluk. Zij die dat gevonden hebben zijn voortdurend aan het woord in de Bijbel. Zij hebben ervaren wat er gebeurt in je als je je vrij maakt. Ze hebben er geen woorden voor. Die woorden zijn de herkenningmelodie van de Advent geworden. Wie dit vermoedt, is al een gelukkig mens die juist

daarom oprecht kan delen met wie minder heeft.

pastoor W.v.M. (15 december 1984)

Soms ben ik bang....

bang dat ik de stal voorbij loop. Net als de koning uit het Kerstverhaal en de burgers van Bethlehem en de raadslieden: die zijn in die nacht niet op zoek gegaan. Zij wisten het wel. Maar de herders: zij wisten het niet. Zij gingen op zoek en vonden 'tot hun grote vreugde'. En die anderen, die drie Wijzen, wisten het ook niet. Zij gingen ook op zoek. Ze vroegen zelfs aan anderen hoe ze 'het' konden vinden. En ook zij hebben tot hun 'grote vreugde gevonden'.

Soms ben ik bang dat ik tot die brave burgers behoor die die nacht slapend doorbrachten.

Bang ook dat een deel van mijn parochianen het al weet, dat zij dus menen niet meer te hoeven zoeken, dat zij in slaap zijn gevallen bij het idee dat ze hun plicht toch doen.

Daarmee is alles vanzelfsprekend geworden. Alle vensters en deuren sluiten precies, terwijl het lied zegt dat ze niet sloten. Terwijl ons geloof helemaal niet vanzelfsprekend is, totaal niet. Het is juist ongehoord. Ook Kerstmis is eigenlijk ongehoord. De herders en de Wijzen komen dan ook spontaan tot prijzen, tot verwondering, tot verbazing.

De vierde kaars brandt. Het is nu rakelings dichtbij. Treffen wij elkaar die nacht, zoekend en vragend samen met de mensen uit het Kerstverhaal, in staat om het 'nieuwe' lied te horen?

pastoor W.v.M. (22 december 1984)